

Szörgombócok Klubja

Egy kutyus gazdát keres

Szöveg: Juliette Parachini-Deny
és Olivier Dupin
Illusztrációk: Ariane Delrieu

Rita, Anna, Laura és Napóleon alkotják
a Szörgombócok Klubját.
Küldetésük: megmenteni a bajba jutott állatokat.

Kor: 9 év.

Szemszín: zöld.

Haj: gesztenyebarna, rövid és hullámos.

Kedvenc állat: Dexi, a pónilova.

Hobbi: lovaglás és tánc.

Különleges ismertetőjel: nagy sportember.

Jellem: bátor és őszinte,
néha kicsit gunyoros.

Rita

Anna

Kor: 9 év.

Szemszín: sötétbarna.

Haj: fekete és egyenes.

Kedvenc állat: Fifi, a macskája
és Rocky, a hörcsöge.

Hobbi: íjászat.

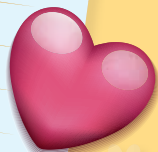
Különleges ismertetőjel: osztályelső.

Jellem: nagylelkű és megfontolt.
Nagyon odafigyel a barátaira.

- **Kor:** 9 év.
- **Szemszín:** kék.
- **Haj:** szőke, hosszú.
- **Kedvenc állat:** Napóleon, a kutyája.
- **Hobbi:** zongorázás.
- **Különleges ismertetőjel:** egy egész állatsereglet tulajdonosa.
- **Tagjai:** Napóleon kutyus, Kiko, a kanári, Répa és Lulu, a törpenyúl pár, Bobó, a macska és **Bernard, a remeterák!**
- **Jellem:** romantikus, ijedős, de mindig kész követni a barátait a kalandokban, persze csak Napóleonnal együtt!

Gazdi: Laura.

Fajta: szálkás szőrű tacskó.

Becenév: Leon.

Család: Bátor Willy és Erdei Honorine kölyke.

Kedvenc időtöltés: szereti a kalandokat, imád a gazdijával és annak barátnőivel játszani.

Különleges ismertetőjel: olyan a szimata, akár egy rendőrkutyának.

Ő a Szörgombócok Klubjának kabalája.

Jellem: bátor, csökönyös, néha féltékeny.

Napóleon

1. Fejezet

Séta az erdőben

Szép, fehér felhők úsztak a kék égen. A nap ragyogónak ígérkezett. A nyári vakáció minden reggele ugyanúgy telt az iskolához közeli parkban: Violetta néni a galambokat etette, közben rá-rámosolygott az arra járó gyerekekre. A környékbeli fiúk a nagy pázsiton fociztak. Rita és Anna barátnőjüket, Laurát várta.

– Na végre, hogy itt vagy! – dohogott Rita. – A kisasszony befejezte a cicomázkodást!

– Hát, veled nem is fordulhat elő ilyesmi, a rövid hajaddal meg a fiús külsőddel! – vágott vissza bosszúsan Laura.

– Hagyjátok már abba a veszekedést!

Most, hogy a klub teljes létszámban jelen van, elkezdhetjük! – szólt Anna komoly hangon.

Ez a három elválaszthatatlan barátnő annyira szerette az állatokat, hogy megalapították a Szörgombócok Klubját. A téren szoktak összegyűlni, hogy házi kedvenceikről, Dexiről, Rita pónilováról, Fifiről, Anna macskájáról és Napóleonról, Laura kutyájáról beszélgessenek. No meg azért is, hogy közben fél szemmel oda-odasandítsanak a focimeccsre, és főként a helyes Hugóra. Hugo ötödikbe járt, és minden lány szerelmes volt belé. Csak Ritát hagyta hidegen a magas fiú vonzereje, akinek kék szemét gyakran eltakarta egyik hosszú, szőke hajfürtje.

Hugo odament a lányokhoz és szélesen rájuk mosolygott, amit Laura és Anna rögtön viszonzott – még bele is pirultak egy kicsit. Rita elnyomott egy gúnyos kis nevetést.

– Sziasztok, lányok, mit csináltok ma?

– Azt találtuk ki, hogy elmegyünk sétálni az erdőbe. Olyan meleg van! – felelte Anna, és megigazította az orrán a szemüvegét.

– Vége a meccsemnek. Veletek tarthatok? – kérdezte a fiú.

Anna és Laura csillogó szemmel nézett egymásra. Naná, hogy velük mehet!

A kis csapat a tér túlsó végén kezdődő erdő felé vette az irányt. Napóleon kocogott elől. A kis tacsó imádkozott az erdőben sétálni. Jó vadászkutyaként minden faágat megszaglászott, az erdő minden zegzugát megvizsgálta.

– Ha így folytatja, még kiugraszt egy vaddisznót a bokorból – tréfálkozott Hugo.

Egy nagy fenyő közelében hirtelen megmozdultak a gallyak. Napóleon megtorpant és morogni kezdett. Laura összerezsent és belecsimpaszkodott Hugo karjába.

– Mi lehet az? – kiáltotta rémulten.

– Ne legyél már ilyen betoji! – gúnyolódott Rita, és közelebb ment a fenyőhöz. – Biztosan egy nyúl vagy egy mókus.

Rita félrehúzott egy ágat: egy nagy, zsemleszínű kutyát pillantott meg alatta, aki reszketett a félelemtől.

– Egy labrador! – kiáltott fel Anna. – Nézzétek, milyen sovány!

– Igen, szegény jószág! De vigyázzunk, lehet, hogy harapós! – suttogta Laura, aki nem volt valami nyugodt.

A bátor Hugo óvatosan közelebb ment a kutyához.

– Ne félj, szépségem! Nem akarunk bántani. Mit csinálsz te itt egyedül?

– Szerinted eltévedt? – kérdezte Rita. – Nyugi, Laura, nem tűnik harapósnak! Olyan szelíd szemekkel néz ránk...

– Furcsa, nincs biléta a nyakában, csak egy kis kötél-darab – lepődött meg Hugo. – Nem lesz könnyű megtalálni a gazdáját.

– Biztosan van tetoválása. Abból mindent megtudhatunk róla – magyarázta Anna. – Vigyük el hozzánk, anyukám majd segít nekünk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nocsak, anyukád állatmenhelyet vezet? – kérdezte a fiú.

– Nem, hanem állatorvos.

A kutya engedelmesen követte a gyerekeket Annáék házáig. Úgy tűnt, megnyugtatta, hogy foglalkoznak vele. Napóleon mindent gyanakvó tekintettel figyelte.

Elvégre mégis csak ő a csapat kutyája!

Az állatorvosi rendelő Annáék háza

mellett volt. Anna anyukája éppen befejezett egy rendelést és egy kis fehér kutya gazdáját kísérte ki. Anna és az édesanyja, Léa néni nagyon hasonlított egymásra: mindkettőjüknek nagy, mandulavágású szeme volt, és ugyanolyan fekete haja, csak Léa néninek hosszabb.